

Τὴν Κυριακὴν εἶχομεν καὶ ἄλλας οστιμωτάτας φωνὰς ἐφημεριδοπωλῶν.

Αὐτοῖς ὡσὶν ἠκούσαμεν :

— Κατάλυσις τῆς Λεβαδείας εἰς τὴν Αἴγυπτον !

— Ἀπόθαισις τοῦ Κοιμουνδοῦρου εἰς Ἀλεξάνδρειαν !

Τοῖς Κυρίοις δημορχοαστηνομοῖς !

Εἰξεύρομεν ὅτι ἡ καλαισθησία σας δὲν εἶνε τσακῦτη ὥστε νὰ σὰς κάμνη ἐντύπωσιν ἢ ἀλιότης τῶν ἀπ' αἰῶνων ὑπονομευομένων ὁδῶν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον χάριν τῆς ἀσφαλείας μας, φροντίσατε νὰ ἀρῆτε τὸν τελματώδη ἀποκλεισμόν, ὃν ὑφιστάμεθα οἱ παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον ἀπὸ τῆς τελευταίας βροχῆς ἐπιπλέοντες εἰς εἶδος τι **βαθρακονησίου**, ἐν ᾧ μονοσάνιδος γέφυρα ἀποτελεῖ ὅλην τὴν συγκοινωνίαν μας.

Ἄξι-Κωνσταντινιώτης.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝ. Ἐκτακτος παράστασις τὴν ἑσπέραν ταύτην. Διδαχθῆσεται ὁ **Θούλλος** ἢ **Μαῦρος** τῆς **Ἐρετίας** ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξιάδου καὶ τὸ **Γεροντοκόριτσο**, κωμῳδία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Ἀρχεται τὴν 9ην μ. μ. ἀκριβῶς.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἀλεξάνδρεια 30 Ἰουλίου 1882

Σύνταξις «*Μὴ Χάνεσαι*»

Ἀθῆνας.

Φορτίον κατασχεθέντων ἀλεύρων Λάμπρου, ἀπέστειλα πάραυτα Ἀραμπῆ.

Μετὰ τοιαύτην ἀποστολὴν εἰδοποίησα Γλάδστονα ἀναστῆλαι ἀποστολὴν στρατευμάτων, βεβαίας οὔσης καταστροφῆς Ἀραμπῆ, ἐκ χρήσεως ἀλεύρων Λάμπρου. Εὐγνωμονῶ ἑλληνα ἐργοστασιάρχην ὑπὲρ οὗ ἐζητησάμην ἐκπονομὴν παρασῆμου περικημηίδος.

Ναύαρχος
Σεῦμούρ.

Σύνταξις «*Μὴ Χάνεσαι*»

Ἀθῆνας

Ἐπεῖγον

Ἄβουκίρ 31 Ἰουλίου 1882.

Στρατήγημα Σεῦμούρ ἐναυάγησεν εἰς βάρους Ἑλλήνων. Ἀποσταλέντα ἄλευρα Λάμπρου ἐχορήγησα ἑλλησιν ὑπηκόοις.

Ἀποτέλεσμα κοιλιακὸς τύφος.

Εἰδοποιήσατε περὶ τούτου ἀρχικὸν ἀποστολεὰ ζητήσαι ἀποζημιώσιν. Δέχομαι γαλέταν ὁμοίαν Δομοκοῦ διὰ τροφοδοσίαν ἀγγλικῶν στρατευμάτων.

Ἀρχιστράτηγος
Ἀράμπη.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν.

Εἰς Πειραιώτης.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΛΑΣΠΩΜΕΝΟΥ.

Ἀπομνημόνευμα τῶν περασμένων βροχῶν.

Δὲν εἶναι δυνατόν· θὰ τὸν γνωρίζετε τὸν κύριον Παῦλον Ἀναποδοπαυλόπαπον.

Εἶνε νέος τοῦ συρμοῦ. Μετρίου ἀναστήματος. Οὔτε κοντός, οὔτε μακρὺς. Εἶνε μακρόκοντος.

Φορεῖ στὸ κεφάλι καπέλο ἕψηλό ἢ καλλίτερα ἡμίψηλο, γάντια στὰ χέρια, σουρτοῦκο μαῦρο στὴ ράχη, στενὸ κολλὰν πανταλόνι, μαῦρο κ' αὐτὸ μὲ φιλέτο ἀπὸ μεταξωτὰ πλατιά κορδέλα, ἄσπρα παπούτσα πάνινα, γόβαις, κάλτσαις χρωματισταῖς, μπαστοῦνι λιγυστὸ, λαιμοδέτη κόκκινο ἀπὸ ἀτλάζι, ζιλιέ ἄσπρον πικεδένιον, δύο καδένες στὴ τσέπη χωρὶς ὠρολόγι (τὸ ἔχει στὸν μαστορα), ὄρθια φωκὸλ, μεταξωτὸ Καλαμάτας μαντύλι στὴ τσέπη καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἄ, ἔχει κ' ὀμπρέλα καλοκαιρινή, γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάνη ὁ ἥλιος.

Εἶχε κ' ἐρωμένη ὁ Παυλάκης μας.

Προχθὲς λοιπὸν τοῦ ἔβρεχε, τὸν ἔπιασε ἡ βροχὴ ἴσα ἴσα ἀποκάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἐρωμένης του καὶ ἦτο καὶ αὐτὴ στὸ παράθυρο καὶ ἐβρέχετο χωρὶς νὰ φοβηθῆ.

Ὅ, τι φυσικόν· ὁ Παυλάκης μας ἐσήκωσε τὰ μάτια του νὰ δῆ τὴν φίλην του, εἶχε βγάλει μάλιστα καὶ τὸ μαντύλι του τὸ μεταξωτὸ νὰ ξεμιξαστῆ, κυρίως ὅμως γιὰ νὰ τῆς τὸ δείξῃ καὶ κυριωδέστερον ὡς σημεῖον συνθηματικὸν χαιρετισμοῦ.

Ἐξέλασα νὰ σὰς πῶ, ὅτι φοροῦσε καὶ γυαλιὰ στὴ μύτη, καὶ ὅτι ἐκάπνιζε ποῦρο τῆς Ἀβάνας.

Ἡ βροχὴ ἐπιπτε ῥαγδαία, τὸ ἐνθυμεῖσθε, ἀπτόητος δὲ ὑπ' αὐτὴν ὁ Παυλάκης καὶ ὑπὸ τὸ καταμουσκευμένο ἀλεξιβροχοῦντιόν του ἐσήκωσε τὰ μάτια, ὡς εἶπομεν, νὰ ἰδῆ τὴν Μοσκούλα του.

Ἐκείνη πάλι ἡ τρελλὴ δὲν ἄφινε τὸν ἄνθρωπο νὰ πάῃ στὴ δουλειά του, ἀλλ' ἠθέλησε, μὲ τὴ βροχὴ τοῦ ἔκαμε, νὰ τοῦ ἀνοίξῃ κουβένταις.

Βροχὴ ῥαγδαία ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, χεῖμαρροι ὑδάτων ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια, κρουνοὶ ἀπὸ τὰ κεραμίδια, ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ ἀπὸ τὰ σύννεφα, πῆγαινε τώρα σὺ ν' ἀκούσης μέσα σ' αὐτὸν τὸν χαλασμὸ τοῦ κόσμου τί θὰ σοῦ πῆ ἓνα μικρὸ γυναικεῖο στόμα μὲ τὴ φιλήν του τὴ φωνίτσα.

Καὶ τηλέφωνον ἂν εἶχες πάλι δὲν θ' ἄκουες.

Ὁ Παυλάκης γιὰ ν' ἀκούσῃ, ν' ἀρπάξῃ καμμιά λέξι, στηλώνει τ' αὐτιά του, τὰ κάμει σὰν γαϊδουρινὰ, τεντόνει τὸ λαιμὸ του σὰν κόκκωρας, σηκώνεται στὴν ἄκρα τῶν μυτιῶν τῶν παπουτσῶν του καὶ, Θεὲ καὶ κύριε, τί βρόντος ἦτο ἐκεῖνος, τί κτύπος, κεραυνὸς ἦτο ἡ βόμβα Σέϊμουρ;

Ὁ Παυλάκης μας εἶχε ξεγλυστρήσει.

Θέαμα οἰκτρὸν παρέστη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Μοσκούλας του.

Ὁ Παυλάκης τῆς κατέκειτο μακρὺς πλατύς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Τὸ ἕψηλό του τὸ καπέλο τὸ εἶχε πάρει τὸ ρεῦμα καὶ ὡς καρβάκι τὸ κατρακυλοῦσε, ἡ ὀμπρέλα του ἀνάσκελη καὶ κουρδελιασμένη ἐταξείδευε καὶ αὐτὴ πλησίστιος ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ καπέλο του. Τὰ γυαλιὰ του ἐσπασαν, στὸ πέσιμο ἐπάνω σχίζεται ἀπὸ χίλιας μεριαῖς τὸ κολλὰν πανταλόνι του καὶ βγαίνουν τὰ γόνατά του ἐξω.

Ὅσοι εὐτυχήσατε νὰ πέσετε πτώσιν Παυλάκειον, θὰ ἐγνωρίσατε τί θὰ πῆ λάσπη Ἀθηναϊκὴ καὶ πῶς γλυστρᾷ σὰν λάδι. Ὁ Παυλάκης λοιπὸν ἐπῆγε νὰ σηκωθῆ, ἀλλ' αἱ παλάμαι του, ἐφ' ὧν ἠθέλησε νὰ στηριχθῆ, ξεγλυστροῦν ἐπὶ τῆς λάσπης, καὶ ὁ Παυλάκης κατακυλᾷ ἐκ δευτέρου καὶ τὴν φορὰν ταύτην πίπτει σὰν βαρελάκι εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ πεζοδρομίου.

Καὶ ἦτο ρεῦμα ἐκεῖνο ἡ Ἰορδάνης ποταμὸς μυροφόρος; Τὰ μούτρα του, τὰ γένεια του, τὸ στόμα του, ἡ μύτη του, ὅλα εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν πράγματα. Ποῦ νὰ φύσῃ καὶ τί νὰ πρωτοφύσῃ.

Ὡ ἁμαρτίαις, ὦ Ὑψιστε Θεέ, ὁ Παυλάκης ἐσηκώθη, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴ σηκῶντο. Τὰ εἶχε χαμένα, ὅλα τὰ ἀντικείμενά του, καπέλα, ὀμπρέλαις, γυαλιὰ εἶχαν γίνε γῆ Μαδαία. Φαντασθῆτε, ἐπάνω στὴ παραζάλη του, στὴ σύγχυσί του, στὴ φούρκά του, στὸ σαστισμὸ του, τί τοῦ σοφίστηκε. Βλέπει τὸ πούρὸ του ὀλίγα βήματα πρὸ αὐτοῦ καὶ, μὰ ἦτο φοβερὸ αὐτὸ πάλι, τρέχει νὰ τὸ πάρῃ. Λέγει ἡ παροιμία: μὲ τὰ μούτρα ἔπεσε; Μὲ τὰ μούτρα ἔπεσε. Δὲν τοῦ ἔφθανε τὸ μπλάστρωμα ποῦ εἶχε ἀπὸ πίσω, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μπλαστρωθῆ κι' ἀπὸ μπρὸς, νὰ γίνῃ κεφτές.

Μὰ τί τοῦ ἦλθε νὰ πάρῃ τὸ πούρὸ του; Δὲν ἔβλεπε τὰ χάλια του; Αἱ ἔως ἐκεῖ τὸν ἐφώτισε ὁ διάβολος.

Ἄλλοίμονο ὅταν πάρῃ κἀνέναν τὸ ρεῦμα, καὶ τὸν Παυλάκη μας τὸν εἶχε ὑπερπάρει.

Ἄθλιος καὶ τρισελεεινός, κρατῶν τὸ πανταλόνι του νὰ μὴ τοῦ πέσῃ, κατῶρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ἔγινε Ἡρακλῆς μαινόμενος.

Ἔλεγε, τοὺς γρόνθους ἀναστίνων πρὸς τὸ ταβάνι καὶ τὰ ἄγρια βλέμματά του πρὸς τὰ σανίδια τοῦ πατώματος του, τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ κτυπῶν τὰ πόδια του:

— Θεέ! . . Θεέ! . . Θεέ! . . Δὲν εἶσαι Θεός. Αἶ μωρὲ καὶ νὰ σὲ εἶχα κάτω. Μὲ ρεζίλεψες, μ'ἔκαμες ρεζίλι. Καὶ ποῦ, κύριε; Εἰς τὴν Μοσκούλα μου μ'προστά! Καταλαβαίνεις, σὺ, τί θὰ πῆ αὐτό; . . Εἶνε δήμαρχος αὐτός ποῦ ἔχομε; Εἶνε θηρίον. Λάσπαις ἐδῶ, νερὰ ἐκεῖ, βρώμες, ἀκαθαρσίαις, ὅλα μέσα στοὺς δρόμους εὐρίσκονται. Ποῦ νὰ περπατήσῃς; Πῶς νὰ περπατήσῃς; Αἶ, πές μου, σὲ παρακαλῶ; Ὅχι Ἀραμπῆς, ἀλλὰ τοῦρκος γίνομαι νὰ τοὺς πετσοκόψω ὅλους σὰν τραγιά. Καὶ τί σέχω ἐγὼ ἐσένα, κύρ Δήμαρχε, νὰ μοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ πέφτω κάτω. Καὶ σὺ, κυρὰ, Αστυνομία, ἀφοῦ μὲ βλέπεις καὶ πέφτω κάτω, ποῦ ἐμφωλεύεις, ποῦ βρίσκεις; . . Ὑπάρχει, λέγουν, κυβέρνησις! Ποῦ εἶνε τὴν, ἐγὼ δὲν τὴν βλέπω πουθενά! . . Εἶναι κατάστασις κράτους αὐτὴ, κύριε, πεπολιτισμένον; Οὐαὶ εἰς σὲ, σὲ, Ἑλλάς! Ἴδου κατάστασις ἀνθρώπου! Εἶνε κατάστασις αὐτὴ ἀνθρώπου ἡ γουρουνιοῦ; Ἀλλαξοπιστεῖς ἢ δὲν ἀλλάσεις τὴν πίστί σου; Μάλιστα. Καὶ Ἑβραῖος γίνομαι, Μωαμεθανός τοῦρκος, σκυλόπιστος τέλος πάντων. Δὲς ροῦχα! Δὲς κουρέλια! Καὶ ποῦ εἶνε ἡ ὀμπρέλα μου, ἡ προχθεσινὴ ἀκόμη, καὶ ποῦ τὸ καπέλο μου, τὸ ἀφόρετο ἀκόμη! Καὶ ἔπειτα σοῦ λέγουσιν ὅτι ὑπάρχει δημοσίᾳ ἀσφάλεια καὶ τάξις. Εἶνε τάξις αὐτὴ νὰ γλυστρῶ καὶ νὰ πέφτω ἐγὼ στὸ δρόμο; Εἶνε ἀσφάλεια νὰ βρίσκωμαι εἰς αὐτὴν τὴν κουρελιασμένην κατάστασιν; Νὰ χάνῃς μέσα στὸ δρόμο τὰ πράγματά σου; . . Ἐχεις, λέγουν, βασιλεῖα! Ποῦ εἶνε αὐτός ὁ βασιλεὺς; Ἐγὼ δὲν τὸν βλέπω πουθενά. Πέφτεις μέσα στὸ δρόμο, κατασκοτώνεσαι, καὶ δὲν βρίσκεται οὔτε

σικιὰ κλητῆρος νὰ σοῦ δώσῃ χεῖρα βοηθείας. Ἐὰν τὰ στοιχεῖα ὤμοσαν ἐναντίον μου . . ὑπάρχει καὶ καταγγελία ἐναντίον τῶ καὶ ἐναντίον μου καὶ ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ἐκντίον καὶ αὐτῆς τῆς Μοσκούλας, διὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτε κ' μὴ γελᾷ, ὅταν βλέπῃ τοὺς ἄλλους γλυστρολασπωμένους. . .

Παληάνθρωπος.

ΜΕΤΕΚΩΜΙΣΘΗ ΤΟ ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ὀλίγον ἄνωτέρω τῆς προτέρας του θέσεως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς Ἰσόγειον τῆς Οἰκίας **Κ. Δελοῦδα**, μεταξὺ τῶν καταστημάτων **Στεφ. Γαβαλά** καὶ **Ι. Κοκοροπούλου**.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὅδος Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὅδος Σταδίου
(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΓΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότατοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποίησις τῶν τραπεζῶν, μὲ τὰ φρούτα ἰδίως ἀπαράμελλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματικοί, βάλσαμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδολοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον 1 δραχμῆς.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον 90 λεπτῶν.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρικὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἴνων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὅδος Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

ΕΝ ΣΥΡΑ.

Εἰς τὸ περίφημον ἐξοχικὸν ξενοδοχεῖον **Τρυγὸνα** ἐνοικιάζονται δωμάτια μετὰ καὶ ἀνευ ἐπίπλων.